

Boris Pavković

(1931. – 2006.)

Branimir Dakić, Zagreb

Bio je profesor koji je osim stručnosti imao ono nešto teško opisivo, a tako dragocjeno.

(Zabilježeno na Listi na vijest o smrti dr. Borisa Pavkovića)

U Zagrebu je 6. lipnja 2006. godine umro dr. Boris Pavković, redovni profesor Sveučilišta u Zagrebu u mirovini (od 1994. g.).

Rođen je 1931. godine u Zagrebu. Maturirao je na Petoj gimnaziji u Zagrebu, potom diplomirao i magistrirao na PMF-u u Zagrebu. Doktorsku disertaciju obranio je 1974.

Bio je redovni profesor na Matematičkom o-djelu. Njegova uža znanstvena specijalnost bila je diferencijalna geometrija s projektivnim metrikama (Galilejevi prostori, flag prostori itd.). Nekoliko godina dr. Pavković je bio pročelnik Zavoda za geometriju Matematičkog odjela, a u dugom periodu i pročelnik Katedre za metodiku na istom odjelu.

O znanstvenom radu dr. Pavkovića govorit će se i pisati više i detaljnije na nekom drugom mjestu, a mi bi ovdje, u *Miš*-u, željeli opisati njegov nemjerljiv doprinos razvitku nastave matematike u Hrvatskoj tijekom više od posljednjih 40 godina.

Kao matematičar, ali i kao metodičar nastave matematike, dr. Boris Pavković razvijao se pod utjecajem svojih učitelja, velikih hrvatskih geometričara dr. Rudolfa Cesarca i dr. Stanka Bilinskog. Volio je isticati da *“ako je na studiju išta naučio o metodici, onda je to bilo od njih.”* Kasnije, kao zreo metodičar,

slijedio je ideje čuvenog Georgea Polya, čija je knjiga *“Matematičko otkriće”* obilježila njegove stavove o metodici. *Rađanje ideje, Umni rad, Disciplina uma, Pravila otkrića, Dosjetka i znanstvena metoda, O učenju, poučavanju i učenju poučavanja*, naslovi su nekoliko poglavlja iz te knjige i već se u njima razaznaju interesi i stavovi dr. Pavkovića, kada je riječ o metodici nastave matematike. Prije tri godine ispunila mu se želja – objavljivanje knjige na hrvatskom jeziku, a u njezinu prevođenju aktivno je i sam sudjelovao.

Kada je riječ o poučavanju, *aksiomatika* dr. Pavkovića sasvim je jednostavna i mogla bi se sažeti u tri riječi: **heuristika** – temeljna metoda, **zor** – temeljno načelo, **kreativnost** – temeljni cilj. Osobnim primjerom provodio ju je u djelo pa su najbolja poduka iz metodike bila njegova izvanredna predavanja.

I izvan fakultetskih okvira dr. Pavković nije mogao bez aktivnosti vezanih uz nastavu matematike. Tako je, primjerice, bio pionir matematičkih natjecanja u Hrvatskoj. Prvih godina nakon njihova uvođenja gotovo je sam priređivao natjecateljske zadatke i sudjelovao u pripremi natjecatelja iz Hrvatske za tadašnja *savezna* natjecanja. Uvijek je iskazivao sklonosti radu s nadarenim učenicima. Sudjelovao je u više njima namijenjenih ljetnih škola, napisao je velik broj članaka za već legendarni *Matematičko-fizički list*. Bio je glavni urednik časopisa *Matka* od prvog njegovog broja pa sve do svoje smrti. Sasvim je stoga prirodno što je 1992. godine dobio uglednu Državnu nagradu “Fran Tućan”, jedinu hrvatsku nagradu za popularizaciju znanosti.

Dr. Boris Pavković je autor (ili koautor) čitavog niza knjiga od kojih valja posebno istaknuti dvosveščanu “Elementarnu matematiku”. Napisao je više srednjoškolskih udžbenika i zbirki matematičkih zadataka, knjigu “Polinomi” – udžbenik za izbornu nastavu, te knjižicu “Elementarna teorija brojeva” koja je namijenjena nadarenim učenicima. Preveo je i nekoliko knjiga od kojih valja izdvojiti Choquetovu “Nastavu geometrije” i Fetisovljevu knjigu “O euklidskoj i neeuklidskim geometrijama” (obje prevedene u zajedništvu s nedavno preminulim dr. Dominikom Palmom).

Na seminarima za stručno usavršavanje nastavnika matematike dr. Pavković je godinama bio omiljeni i nezamjenjivi predavač, a održanim predavanjima ne zna se ni broja.

Bio je voditelj Nastavne sekcije u Hrvatskom matematičkom društvu, a vrijedno je spomenuti i njegova predavanja na stručno-pedagoškim večerima HMD-a. Sudjelovao je

u skupinama koje su izrađivale programe nastave matematike u osnovnim i srednjim školama.

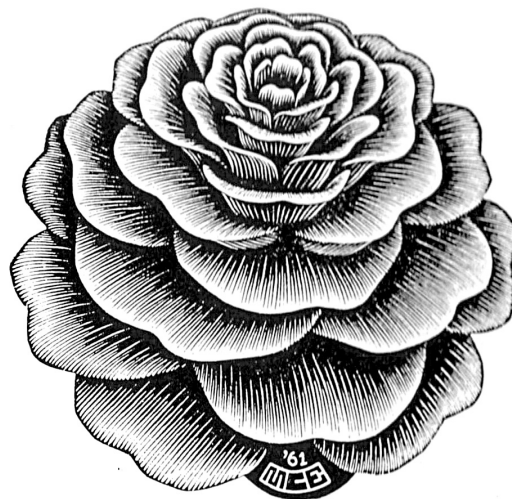
Boris Pavković je bio plemenit čovjek. Bio je vedar i dobroćudan, iskričav i duhovit.

Oko njega se uvijek stvaralo vedro ozračje pa su ga stoga i voljeli svi koji su ga poznavali, te se rado s njim družili. Posebice su mu zahvalni njegovi bivši studenti kojima je uvijek bio pri ruci, spreman pomoći.

Otkada je 1982. preživio tešku operaciju, prolazio je kroz dugo razdoblje krhka zdravlja, premda je to postalo uočljivo tek nekoliko posljednjih godina.

Boris Pavković je na vječni počinak ispraćen na zagrebačkom Krematoriju 9. lipnja 2006. godine. Njegovo posljednje počivalište je u obiteljskom grobu na polju broj 93 na Mirogoju.

Velika hvala Čovjeku – Borisu Pavkoviću.

Napomena: Čitatelji *Miš*-a mogli su u broju 11. pročitati prilog uz 70. rođendan profesora Pavkovića.